

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ไมโครโปรเซสเซอร์ได้มามีผลอย่างมากต่อการออกแบบระบบอิเล็กทรอนิกส์ ซอฟต์แวร์ที่เก็บไว้ในหน่วยความจำ ทำให้ฮาร์ดแวร์ที่เหมือนกันทำงานที่แตกต่างกันได้ การออกแบบฮาร์ดแวร์ เช่นหน่วยความจำและพอร์ต จะกำหนดขอบเขตการทำงานของซอฟต์แวร์ขณะที่ซอฟต์แวร์จะกำหนดหน้าที่การทำงาน

ข้อดีของการออกแบบระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์ คือสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวาง การควบคุมด้วยซอฟต์แวร์ทำให้เปลี่ยนแปลงการทำงานได้ง่าย และสามารถทำงานที่ซับซ้อนได้ง่ายกว่าวิธีอื่น ความสามารถในการคำนวณทำให้การวิเคราะห์และแปลข้อมูลโดยเครื่องมือทำได้ ซึ่งแต่เดิมจะแสดงได้เฉพาะข้อมูลดิบ

โครงสร้างพื้นฐานของระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์ประกอบด้วยไมโครโปรเซสเซอร์ หน่วยความจำ พอร์ต ต่อกันด้วยบัสแอดเดรส บัสข้อมูล และบัสควบคุม ซึ่งปรกติจะเป็นวงจรที่ออกแบบง่ายและมีราคาถูก

การพัฒนาระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์เป็นส่วนประกอบอาจแบ่งได้เป็น 2 ส่วน คือ การพัฒนาฮาร์ดแวร์ และการพัฒนาซอฟต์แวร์ เครื่องมือที่ช่วยในการพัฒนาระบบมีชื่อเรียกรวมๆว่า ระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ (microprocessor development system)

ในสัปดาห์แรกของการพัฒนาฮาร์ดแวร์และการพัฒนาซอฟต์แวร์ต้องดำเนินการแยกกัน เมื่อต้องการทดสอบการทำงานร่วมกันจะใส่ซอฟต์แวร์ที่ใช้งานจริงไว้ในรอมแล้วทดสอบใช้งาน โดยไม่สามารถควบคุมหรือสังเกตการทำงานของโปรแกรม ซึ่งถ้าพบข้อบกพร่องของระบบ อาจเกิดจากปัญหาทั้งทางฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ ในขั้นตอนนี้ถ้าระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ไม่มีอุปกรณ์ทดสอบที่เหมาะสม ต้องใช้เวลาดำเนินการมาก จึงต้องการอุปกรณ์สำหรับระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ที่สามารถทดสอบซอฟต์แวร์ที่ใช้งานจริงในฮาร์ดแวร์ต้นแบบ โดยสามารถสังเกตและควบคุมการทำงานของโปรแกรมได้

ในปี 1975 บริษัท Intel ผู้ผลิตไมโครโปรเซสเซอร์เบอร์ 8080 ได้แนะนำ อินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์สำหรับไมโครโปรเซสเซอร์เบอร์ 8080 (Tseng, 1982) โดยใช้ชื่อ ICE-80 ดังแสดงในรูป 1.1 ซึ่งเป็นแนวความคิดใหม่ที่จะช่วยในการออกแบบ โดยเน้นเครื่องมือ ออกแบบที่อนุญาตให้ทดสอบฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ร่วมกันได้ง่ายและมีประสิทธิภาพ (Kline, Maerz and Rosenfeld, 1976) เครื่องนี้ใช้งานร่วมกับ Intellec microcomputer development system (Intel Corp., 1977) โดยอินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์มีฮาร์ดแวร์เป็น แผงวงจร 2 แผ่นเสียบอยู่ในบัสภายในเครื่อง Intellec มีสายต่อมายังกล่องบัฟเฟอร์ ข้างนอกก่อนที่จะมีขั้วต่อขนาด 40 ขา สำหรับต่อไปยังซ็อกเก็ตสำหรับไมโครโปรเซสเซอร์ 8080 ที่อยู่บนระบบที่กำลังพัฒนา

อินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ คืออะไร

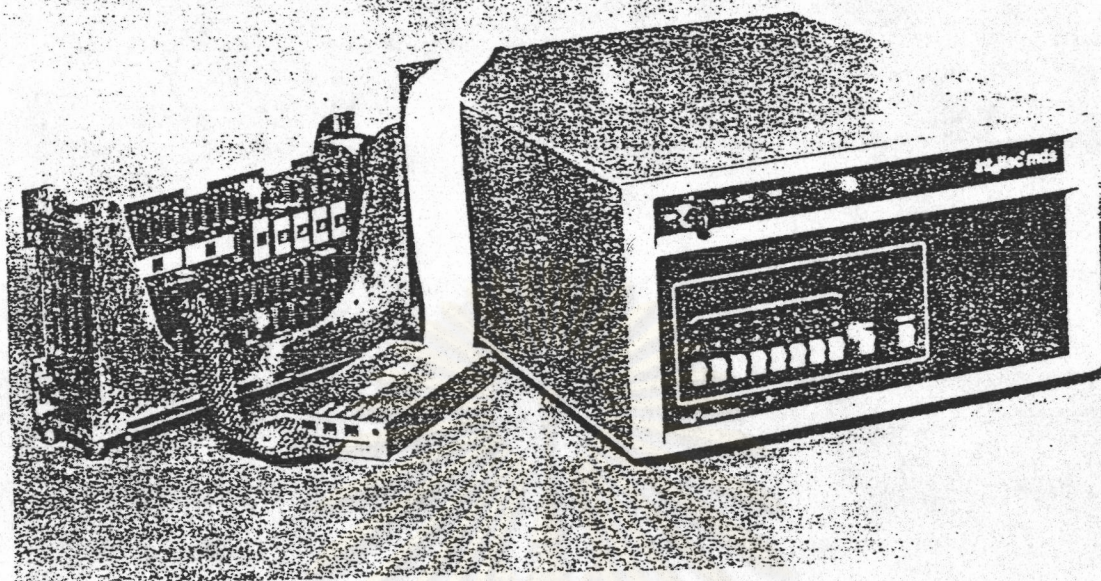
อินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ คือเครื่องมือที่ประกอบด้วยวงจรและโปรแกรมที่ช่วยในการออกแบบ และตรวจหาข้อผิดพลาดของผลิตภัณฑ์ในขั้นตอนของการพัฒนา วงจรของอินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์จะมีขั้วต่อสำหรับอิมูเลชันที่ใช้แทนที่ขั้วต่อในระบบเป้าหมายที่กำลังพัฒนา

ก่อนที่ระบบเป้าหมายจะมีวงจรครบถ้วน เราสามารถใช้อินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ตามลำพังเพื่อพัฒนาโปรแกรม โดยหน่วยความจำที่มีอยู่ในอินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์สามารถใช้แทนหน่วยความจำในระบบเป้าหมาย เมื่อระบบเป้าหมายมีวงจรแล้วเราสามารถใช้อินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ในการพัฒนาทั้งวงจรและโปรแกรมพร้อมกัน

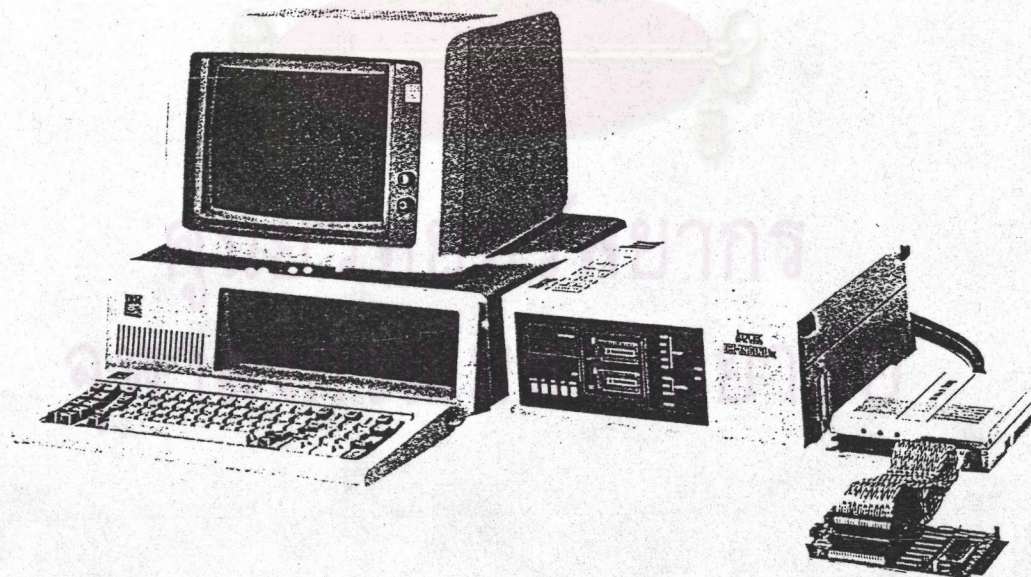
อินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ทั่วไป มีความสามารถในการแก้จุดบกพร่องโดยการควบคุมและสังเกตการไหลของโปรแกรม ซึ่งรวมไปถึงการตรวจสอบตัวแปรต่างๆของโปรแกรม และอินพุตเอาต์พุต

การควบคุมการไหลของโปรแกรมประกอบไปด้วยการกำหนดจุดหยุด การสังเกตการไหลของโปรแกรม จะมีการทำงานที่ละคำสั่งและการติดตามสถานะของบัสด้วยฮาร์ดแวร์ (real time trace) โดยใช้หน่วยความจำบัฟเฟอร์ การตรวจสอบตัวแปรของโปรแกรมและข้อมูลสถานะของโปรแกรม ทำโดยการแสดงค่าในหน่วยความจำและพอร์ต

แต่เดิมอินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ จะมีในระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ ซึ่งเป็นระบบค่อนข้างใหญ่ทำให้มีราคาแพง ต่อมาได้มีการนำไมโครคอมพิวเตอร์ซึ่งมีราคาถูกลงมาประยุกต์ใช้งานเป็นระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ และมีอินเทอร์เน็ตอิมูเลเตอร์ที่ใช้กับไมโครคอมพิวเตอร์ได้ แสดงในรูป 1.2

รูป 1.1 ICE-80 และ Intellec microcomputer development system

รูป 1.2 อินเทล 8086 ไมโครคอมพิวเตอร์แบบที่ใช้ร่วมกับไมโครคอมพิวเตอร์

ขั้นตอนการออกแบบระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์

การออกแบบระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์มีขั้นตอนแสดงในรูป 1.3

1. ให้ข้อกำหนดรายละเอียดของระบบ ขั้นแรกของการออกแบบระบบทั่วไป คือ การให้ข้อกำหนดรายละเอียดของระบบ ข้อกำหนดนี้จะเป็นการบอกว่าระบบจะต้องทำงานอะไร ได้บ้าง แต่ยังไม่ครอบคลุมถึงวิธีการที่ใช้ในการทำงานเช่นนั้น

2. การออกแบบระบบเป็นระดับบล็อก รวมถึงการเลือกชนิดของไมโครโปรเซสเซอร์ กำหนดอินพุต, เอาต์พุต และหน่วยความจำที่ต้องใช้ และแบ่งว่างานใดจะเป็นหน้าที่ของฮาร์ดแวร์หรือซอฟต์แวร์

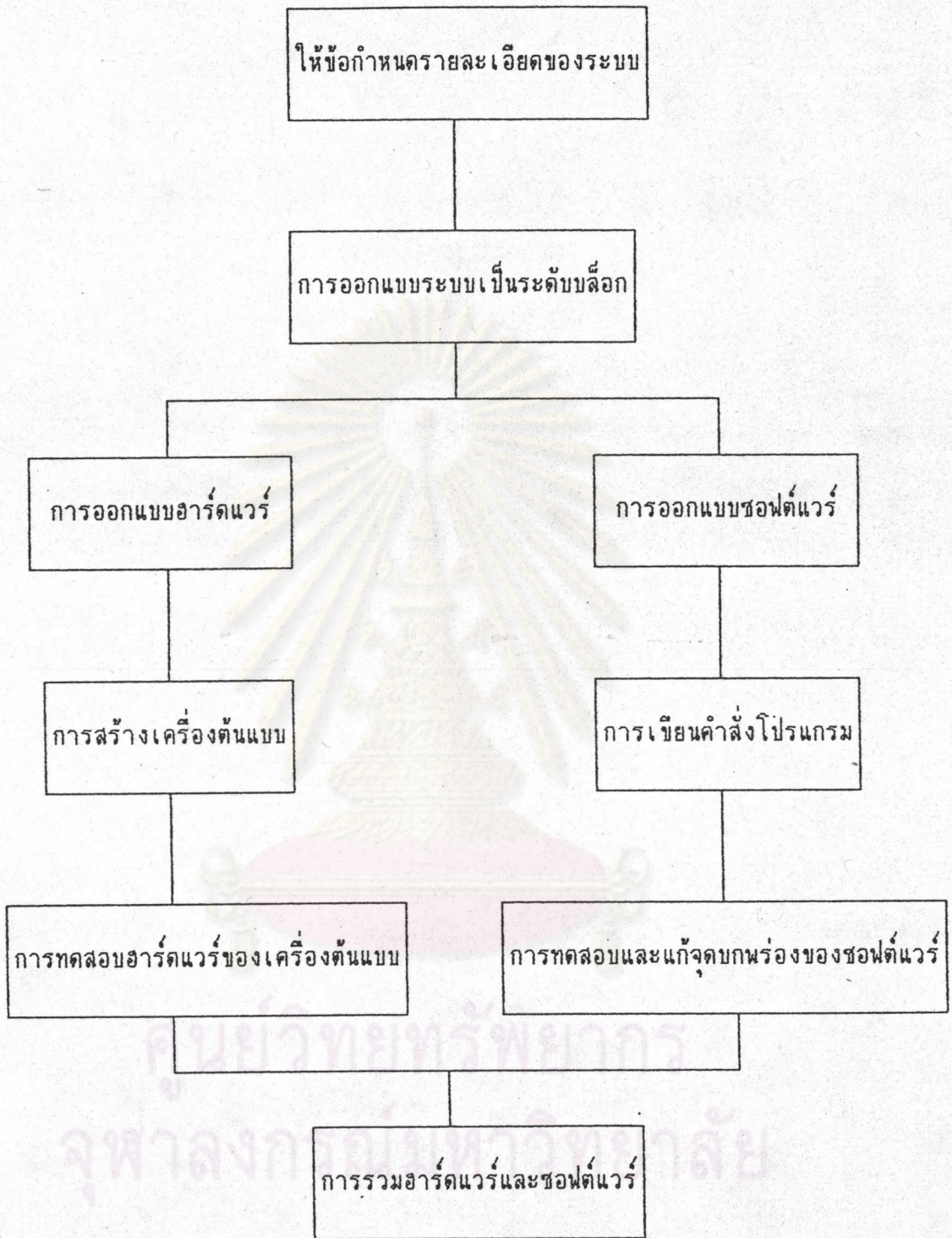
เมื่อออกแบบระดับบล็อกเสร็จแล้วการออกแบบจะแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ การออกแบบฮาร์ดแวร์และการออกแบบซอฟต์แวร์ซึ่งโดยมากจะทำขนานกันไป

3. การออกแบบฮาร์ดแวร์ ประกอบด้วย การเลือกไมโครโปรเซสเซอร์ หน่วยความจำ อุปกรณ์รอบนอก และออกแบบวงจรว่าจะต่อกันอย่างไรให้เป็นระบบที่ต้องการ

4. การสร้างเครื่องต้นแบบ เราสามารถสร้างได้จากการใช้ไอซีมาต่อกันบนแผ่นวงจรเอนกประสงค์ ซึ่งเราเรียกว่าการสร้างเครื่องต้นแบบในระดับไอซี หรือระดับอุปกรณ์ระบบไมโครโปรเซสเซอร์สามารถประกอบได้จากแผ่นวงจรพิมพ์มาตรฐาน เช่น บอร์ดซีพียู บอร์ดหน่วยความจำ บอร์ดอินพุตเอาต์พุต ซึ่งต่อกันด้วยบัสของระบบ การพัฒนาระบบไมโครโปรเซสเซอร์ด้วยวิธีนี้ จะทำให้ออกแบบได้ง่ายขึ้นแต่อาจเสียค่าใช้จ่ายมากกว่าวิธีปกติ เหมาะที่จะใช้กับระบบที่ผลิตจำนวนน้อยและไม่ต้องการอุปกรณ์ที่มีขนาดเล็ก เราเรียกอุปกรณ์ที่ใช้ในการออกแบบวิธีนี้ว่า ระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ระดับบอร์ด (สแกนท์ หรือ นิสท์ชิท, 2534)

คอมพิวเตอร์แผ่นพิมพ์เดี่ยว (single-board computer) ประกอบด้วย ไมโครโปรเซสเซอร์ หน่วยความจำ บอร์ดอินพุตเอาต์พุต ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นฮาร์ดแวร์ต้นแบบได้โดยการต่ออุปกรณ์เพิ่มเติม (Multitech Industrial Corp., 1981)

5. การทดสอบฮาร์ดแวร์ของเครื่องต้นแบบ การแก้จุดบกพร่องของฮาร์ดแวร์มักจะเริ่มโดยการทดสอบระบบกับโปรแกรมสั้นๆ โดยโปรแกรมนี้อาจใส่อยู่ในรอมที่เสียบลงไปในระบบ หรืออาจใช้รอมอิมเมเจอร์เพื่อให้สามารถแก้ไขได้ง่ายกรณีที่ใช้ระบบพัฒนาไมโครโปรเซสเซอร์ระดับบอร์ด หรือคอมพิวเตอร์แผ่นพิมพ์เดี่ยวเป็นเครื่องต้นแบบ เครื่องเหล่านี้มักจะมีวงจรและโปรแกรมควบคุมระบบ (monitor program) มาด้วย ซึ่งเราสามารถใช้ในการแก้จุดบกพร่องของฮาร์ดแวร์ที่ต่อเพิ่มเติมได้ ในกรณีที่ฮาร์ดแวร์ยังไม่สมบูรณ์ไม่มีที่สำหรับรอม

รูป 1.3 ขั้นตอนการออกแบบระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์

การทดสอบสามารถทำได้ด้วยวิธี static stimulus testing (Coffron, 1983) หรือเครื่องตรวจสอบการทำงานของไมโครโปรเซสเซอร์ (บริษัท เมเซอร์โทรนิคส์ จำกัด, 2530) หรืออินเทอร์กิตอิ้มเลเตอร์ ซึ่งเครื่องมือทั้ง 3 แบบนี้ ให้เทียบแทนที่ไมโครโปรเซสเซอร์ในระบบ และทำการควบคุมอาร์คแวร์ส่วนที่ควบคุมด้วยไมโครโปรเซสเซอร์ จึงสามารถทดสอบหน่วยความจำ พอร์ตอินพุตเอาต์พุตได้

6. การออกแบบซอฟต์แวร์ เมื่อออกแบบระดับบล็อกเสิร์จและแบ่งว่างงานใดจะเป็นหน้าที่ของซอฟต์แวร์แล้ว จะกำหนดข้อกำหนดรายละเอียดของซอฟต์แวร์ ออกแบบโครงสร้างของซอฟต์แวร์โดยแบ่งงานเป็นส่วนย่อยระดับต่างๆ จนสามารถเขียนคำสั่งโปรแกรมได้

7. การเขียนคำสั่งโปรแกรม ซอฟต์แวร์อาจเขียนด้วยภาษาแอสเซมบลี ภาษาระดับสูง หรือใช้ร่วมกันขึ้นอยู่กับชนิดของคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการพัฒนาซอฟต์แวร์ ซึ่งจะมีโปรแกรมช่วยในการเขียนแก้ไขข้อมูลภาษาคอมพิวเตอร์ที่ใช้ (editor) หลังจากนั้นซอฟต์แวร์ที่เขียนจะถูกแปลเป็นรหัสภาษาเครื่องด้วยแอสเซมเบลอร์สำหรับซอฟต์แวร์ที่เขียนด้วยภาษาแอสเซมบลี และคอมไพเลอร์สำหรับซอฟต์แวร์ที่เขียนด้วยภาษาระดับสูง ในการเขียนโปรแกรมสั้นๆ เราอาจใช้การแปลภาษาแอสเซมบลีเป็นรหัสภาษาเครื่องด้วยตนเองแล้วป้อนให้เครื่องโปรแกรมรอม หรือคอมพิวเตอร์แผ่นพิมพ์ได้โดยตรง

8. การทดสอบและแก้จุดบกพร่องของซอฟต์แวร์ อาจจะเป็นไปได้ที่จะแก้จุดบกพร่องของซอฟต์แวร์โดยไม่ต้องมีอาร์คแวร์ต้นแบบ โดยการให้ debugger ที่จะนำซอฟต์แวร์มาทดลองทำงานในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์เบอร์เดียวกันกับที่ใช้ในอาร์คแวร์ที่ออกแบบ โดยสามารถควบคุมและติดตามการทำงานของโปรแกรมได้ เช่นระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์ 8080 สามารถทดสอบซอฟต์แวร์โดยให้ทำงานในเครื่องที่ใช้ระบบปฏิบัติการ ซีพีเอ็ม-80 (นรัชย์ จิตต์นาคิชย์, 2531) หรือระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์ 8088 สามารถทดสอบได้ในเครื่อง IBM PC โดยใช้โปรแกรม debug.com (วคิน เนิมทรัพย์, 2532) โดยทั่วไปเราสามารถทดสอบซอฟต์แวร์ได้เฉพาะส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาร์คแวร์

ในกรณีที่เครื่องคอมพิวเตอร์ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์ต่างชนิดกับที่ใช้ในระบบที่ออกแบบจะต้องใช้โปรแกรม simulator ซึ่งจะจำลองการทำงานของไมโครโปรเซสเซอร์ที่ใช้ในระบบให้ทำงานตามโปรแกรมที่ทดสอบ ซึ่งนอกจากจะทดสอบการทำงานเฉพาะส่วนโปรแกรมบางครั้งจะสามารถจำลองการทำงานของอาร์คแวร์บางส่วนได้ เช่นโปรแกรมจำลองการทำงานของ IBM PC ให้เป็นเครื่องที่ใช้ระบบปฏิบัติการซีพีเอ็ม-80 (Riff, 1986) ในกรณีที่อาร์คแวร์ไม่ใช่อุปกรณ์มาตรฐานโปรแกรมที่ใช้จำลองการทำงานโดยทั่วไปจะทดสอบไม่

ได้ นอกจากนี้การออกแบบที่ใช้โปรแกรม simulator จะไม่สามารถทดสอบโปรแกรมแบบ real-time ได้ เนื่องจากโปรแกรมจำลองจะทำงานด้วยความเร็วต่ำกว่าการทำงานด้วยไมโครโปรเซสเซอร์จริงๆมาก

นอกจากนี้สามารถใช้โปรแกรมตรวจสอบและแก้จุดบกพร่อง ที่มีในคอมพิวเตอร์ผ่านพิมพ์เขียวที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์เบอร์เดียวกับที่ใช้ในฮาร์ดแวร์ที่ออกแบบในการทดสอบซอฟต์แวร์ได้โดยการถ่ายข้อมูลจากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการแปลซอฟต์แวร์เป็นภาษาเครื่องไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ผ่านพิมพ์เขียวได้ (บริษัท อีที จำกัด, 2532) หรืออาจเขียนซอฟต์แวร์เป็นภาษาเครื่องโดยใช้แป้นพิมพ์และตัวแสดงผลที่มีในคอมพิวเตอร์ผ่านพิมพ์เขียว

เราสามารถใช้อินเตอร์กิติวมูเลเตอร์ตามลำพังเพื่อพัฒนาโปรแกรม หน่วยความจำที่มีอยู่ในอินเตอร์กิติวมูเลเตอร์ สามารถใช้แทนหน่วยความจำในระบบเป้าหมาย

9. การรวมฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ หลังจากฮาร์ดแวร์สามารถทำงานตามโปรแกรมทดสอบได้ ก็จะเริ่มขั้นตอนการรวมฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ด้วยกัน โปรแกรมทดสอบจะถูกแทนที่ด้วยซอฟต์แวร์ที่ใช้งานจริง และเริ่มการแก้จุดบกพร่องของระบบซึ่งมักจะพบปัญหาทั้งทางฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ ในขั้นตอนนี้มีอุปกรณ์ทดสอบหลายอย่าง แต่ที่นิยมใช้คือ อินเตอร์กิติวมูเลเตอร์ที่เสียบเข้าไปในซ็อกเก็ตไมโครโปรเซสเซอร์ แล้วสามารถควบคุมและตรวจสอบการทำงานของระบบได้ อินเตอร์กิติวมูเลเตอร์มักจะมีหน่วยความจำที่ใช้แทนหน่วยความจำของเครื่องต้นแบบ เครื่องทดสอบอีกชนิดที่มีประโยชน์ คือ ลอจิกอะนาไลเซอร์ (Harding, 1989) ที่จะแสดงลำดับการทำงานของบัส อินเตอร์กิติวมูเลเตอร์ส่วนใหญ่จะรวมหน้าที่นี้ไว้ด้วยซึ่งมีคุณค่าในการแก้จุดบกพร่องได้ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์

กรณีที่ใช้คอมพิวเตอร์ผ่านพิมพ์เขียวที่ต่อฮาร์ดแวร์เพิ่มเติมเป็นเครื่องต้นแบบ เราสามารถใช้โปรแกรมควบคุมระบบช่วยให้เราควบคุมติดตามการทำงานของโปรแกรมซอฟต์แวร์ที่ใช้งานในระบบฮาร์ดแวร์ในระบบได้ แต่ความสามารถในการตรวจสอบการทำงานของระบบจะดีกว่าอินเตอร์กิติวมูเลเตอร์

รวมอินเตอร์กิติวมูเลเตอร์ เดิมมีความสามารถเพียงรับโปรแกรมภาษาเครื่องมาเก็บไว้ให้ฮาร์ดแวร์ทำงานร่วมกับซอฟต์แวร์โดยตรวจสอบ หรือควบคุมไม่ได้ แต่ก็มีการพัฒนาเครื่องมือนี้ขึ้นมาให้มีความสามารถในการทดสอบ และควบคุมการทำงานของโปรแกรมได้มากขึ้น (Small, 1990) คาดว่ารวมอินเตอร์กิติวมูเลเตอร์จะได้รับความนิยมในการพัฒนาระบบไมโครโปรเซสเซอร์มากขึ้น เพราะสามารถใช้กับการพัฒนาระบบไมโครโปรเซสเซอร์ได้หลายเบอร์

จะเห็นว่า อินเตอร์กิติวมูเลเตอร์เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์มากในการพัฒนาระบบที่

ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์ สามารถใช้งานได้หลายๆ ขั้นตอนของการพัฒนา แต่ความนิยมใช้อินเตอร์กิตอิ้มเลเตอร์ในประเทศไทยยังมีน้อยเมื่อเทียบกับเครื่องมืออื่นๆ เพราะราคาที่แพงกว่า ประกอบกับเครื่องมืออื่นๆ ได้เพิ่มความสะดวกในการติดต่อกับผู้ใช้มากขึ้นจนเหมาะสมกับผู้ใช้ทั่วไปที่ต้องการเรียนรู้และทดลองไมโครโปรเซสเซอร์ แต่สำหรับผู้ที่ต้องการใช้งานในการออกแบบระบบที่ใช้ไมโครโปรเซสเซอร์อย่างจริงจังยังถือว่าอินเตอร์กิตอิ้มเลเตอร์เป็นอุปกรณ์ที่จำเป็น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ออกแบบสร้างอินเตอร์กิตอิ้มเลเตอร์สำหรับไมโครโปรเซสเซอร์ Z-80 และ 8085 ที่ใช้ร่วมกับไมโครคอมพิวเตอร์ IBM PC หรือเทอร์มินอลที่มีพอร์ต RS-232C โดยจะเน้นความสามารถในการกำหนดการใช้หน่วยความจำอิมเมชัน, การกำหนดจุดหยุด (breakpoint) และการติดตามสถานะของบัส (real time trace)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ออกแบบสร้างอินเตอร์กิตอิ้มเลเตอร์ที่มีข้อกำหนดดังนี้
 - 1.1 ใช้กับไมโครโปรเซสเซอร์เบอร์ Z-80 และ 8085
 - 1.2 ใช้ร่วมกับ IBM PC หรือเทอร์มินอลที่มีพอร์ตสื่อสาร RS-232C
 - 1.3 หน่วยความจำอิมเมชัน มีขนาดสูงสุด 64 กิโลไบต์ ผู้ใช้สามารถกำหนดการใช้หน่วยความจำนี้ด้วยคำสั่งได้ช่วงละ 2 กิโลไบต์
 - 1.4 มีการบันทึกสถานะของบัสขณะซีพียูทำงานตามเวลาจริง ไว้ในหน่วยความจำไบต์เฟอไรต์ 2048 แมกซิมัซเซล
 - 1.5 กรณีที่มีการกำหนดจุดหยุด (breakpoint) ซีพียูยังสามารถทำงานด้วยความเร็วปกติ (real time)
 - 1.6 กรณีที่โปรแกรมทำงานผิดพลาดจากการใช้หน่วยความจำที่กำหนดไว้ ระบบจะหยุดการทำงานและบอกความผิดพลาดให้ผู้ใช้ทราบบนจอภาพ
2. พัฒนาโปรแกรมติดต่อระหว่าง IBM PC กับอินเตอร์กิตอิ้มเลเตอร์
3. ทดสอบการทำงานของเครื่องต้นแบบ

วิธีวิจัยโดยย่อ

1. สำรวจหาข้อมูลของอินเซอร์ทิกตอิมูเลเตอร์ที่มีในท้องตลาด
2. ศึกษาโครงสร้างและการทำงานของอินเซอร์ทิกตอิมูเลเตอร์จากเอกสาร
3. กำหนดข้อกำหนด (specification) และออกแบบระบบอินเซอร์ทิกตอิมูเลเตอร์
4. ออกแบบและทดสอบวงจรและโปรแกรมเป็นส่วนๆ
5. เขียนโปรแกรมควบคุมระบบและทดสอบการทำงานของระบบ
6. ทดสอบเครื่องต้นแบบและแก้ไข (ถ้ามีข้อผิดพลาด)
7. เขียนวิทยานิพนธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้อินเซอร์ทิกตอิมูเลเตอร์สำหรับไมโครโปรเซสเซอร์ Z-80 และ 8085 ที่เป็นเครื่องต้นแบบ สามารถนำไปสร้างใช้งานจริง โดยมีราคาถูกกว่าที่สั่งซื้อจากต่างประเทศ และได้ความรู้ที่เป็นแนวทางในการออกแบบ อินเซอร์ทิกตอิมูเลเตอร์สำหรับไมโครโปรเซสเซอร์เบอร์อื่นๆ นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาเทคโนโลยีทางด้านอินเซอร์ทิกตอิมูเลเตอร์ในประเทศทำให้สามารถซ่อมบำรุงได้เอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย